

אמונים נצח

דברות קודש מאת
כ"ק רבינו אב"ד שליט"א

רעווא דרעוויז שב"ק פרשת תזריע מצורע תשפ"ה
המשכת החיזוק העצום באמונה ובטחון מימי חודש ניסן

♦ יומא דהילולא ♦
הרה"ק האמרי יוסף מספינקא זי"ע

פרשת אחו"ק
תשפ"ה

י"ו"ר ע"י מכון
'אמונים נצח' - קאסאן

תוכן העניינים

♦ דברות קודש ♦

רעווא דרעווין שב"ק פרשת תזריע מצורע תשפ"ה

ג..... ביכולת האדם לעבוד ולשנות את טבעו הרע מצב.....

♦ 'ונתתי נגע צרעת' הצרעת היא אות
'תמה תמה אקרא' תמיהות וקושיות בדיני המצורע ♦
'כי אדם לעמל יולד' תכלית האדם לעבוד על מידותיו ♦
'שנראה כל אחד מעלת חברינו' העבודה לראות רק את המעלות ♦
'והאיש משה עניו מאוד' עניויותם ושפלותם של הצדיקים ♦
'זאת תהיה תורת המצורע' הלימודים בזה מדיני הצרעת ♦
'פתאום יבוא אל היכלו' הגאולה העתידה תבוא ברגע אחד

♦ יומא דהילולא ♦

סיפורי צדיקים לפני ברכת המזון

הרה"ק האמרי יוסף מספינקא זי"ע – ו' אייר תרס"ט.....טו

♦ 'תקונים יקרים מפנינים' ♦ 'השיר יהיה לכם' ♦ 'וגילו ברעדה'

ל'קבלת הדב"ק ול'בל ענייני הגליון ניתן לפנות ל'פקס ה'ל' א' לפל': 058.32.94976	ד'ל' ע"י מבין אמנים נמר – קאסאן בית שמש *** פקס: 02.5666.566
© כל הזכויות שמורות	

דברות קודש

דעווא דדעווין פרשת תזריע מצודע תשפ"ה

♦ 'האדם לא נברא רק לשכר את המבע'
ביכולת האדם לעבוד ולשנות את מבעו הרע

'תמה תמה אקרא' תמיהות וקושיות בדיני המצורע ♦ 'ונתתי נגע צרעת' הצרעת היא אות ופלא ♦ 'כי אדם לעמל יולד' תכלית האדם לעבוד על מידותיו ♦ 'שנראה כל אחד מעלת חברינו' העבודה לראות רק את המועלות ♦ 'והאיש משה עניו מאוד' ענינותם ושפלותם של הצדיקים ♦ 'זאת תהיה תורת המצורע' הלימודים בזה מדיני הצרעת ♦ 'פתאום יבוא אל היכלו' הגאולה העתידה תבוא ברגע אחד

להיכנס בברית קודש. [וזכרנו שלפני שנים רבות הייתי נוכח בברית מילה אצל כ"ק האדמו"ר חלב שמחה מגור זי"ע, ואחר הברית כשחילק לבני המשפחה תפוחין קדישין בקודש פנימה, חזר על דברי הספורנו האלו].

בהמשך הפרשה נשנו הלכות הצרעת והנגעים על כל פרטיהם. ולכאורה יש להבין למה פתחה התורה בפרשת 'אשה כי תזריע' דווקא כאן קודם הלכות הנגעים, שמשמע מזה שיש לזה איזה שייכות וקשר. ומדברי הספורנו (יג ז ד"ה 678) מתבאר מעם הדבר מפני שהנגע יבוא ברובו 'אם לא יטהר הזרע מדם הנידות', ויש לומר עוד בביאור הסמיכות.

'תמה תמה אקרא'

תמיהות וקושיות בדיני המצורע

בפרשת תזריע (ויקרא יז-ג) 'וידבר ה' אל משה לאמר, אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דוותה תטמא, וביום השמיני ימול בשר ערלתו'. והקשה האור החיים הק' (פסקו ג ד"ה וזיוס) למה כתבה כאן התורה את מצוות מילה ביום השמיני, 'והלא כבר אמרה התורה בפרשת לך לך (צראה יז ט-יד) כל פרטי דין מילה'. ובספורנו (סז) כתב ליישב, שדווקא ביום השמיני שאז 'נתעכל דם הנידות הטמא אשר ממנו ניזון הולד במעי אימו', ראוי הוא

סדר הנגעים שהוזכר בתורה הוא בתחילה נגעי אדם (יג ב-מו) ואחר כך נגעי בגדים (טז מו-נט), ובפרשת מצורע (יד לג-נג) נאמרה פרשת נגעי בתים. והקשה על זה בספח"ק נועם אלימלך (פרשת מזריע נד"ה א"י וטמאה) שלכאורה היה הסדר אמור להיות הפוך, שהרי אמרו חז"ל (ויקרא יז ד) כי 'אין בעל הרחמים נוגע בנפשות תחילה', ורק אחר שבא הנגע בבית ובבגד ולא התעורר האדם לתשובה, אזי נענש שהנגע בא על גופו, ואם כן למה סדר הדברים בתורה הוא להיפך מהסדר במציאות.

בפרשת מצורע בסדר טהרתו של המצורע נאמר (יד ז) 'ולקח למיטהו שתי ציפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב'. וברש"י (ד"ה טסודות, ועץ, ושני) מבאר במעמו של דבר שמביא את כל הדברים הללו, שהציפורים 'שמפמפמים תמיד בצפצוף קול' הם כנגד מה שחטא בפמפוט דברים, הארז הוא לפי שהנגעים באים על גסות הרוח, והשני תולעת והאזוב באים לרמוז שתקנתו הוא שישפיל עצמו כתולעת וכאזוב. ויש להבין למה נצרך להביא שתי ציפורים ולא מספיק באחת, ומהרה"ק המהר"י מבעלזא זי"ע מובא (לקט אמרי קודש (נעלות) פר' מזריע ד"ה א"ה הציפור) לבאר שהרי איתא בזהר הקדוש בפרשתן (פ"ג מו): שכמו שהאדם נענש על דיבורים האסורים,

'כך ענשיה בגין מילה טבא דקאתי לידיה ויכול למללא ולא מליל', ולכן הביא שתי ציפורים שאחת נשחטת ואחת נשארת חיה, הציפור השחוטת מרמזת על הדיבורים האסורים, ואילו החיה היא לרמוז על מה שלא דיבר דבורים חיים וטובים, ויש לומר עוד בזה.

עוד יש להבין לפי רמז זה, למה הביא עץ ארז, והרי המטרה היא שישפיל את עצמו כעת ממה שנתגאה כארז, ולמה מביא את הארז שמרמז על גיאנות. ומבאר הרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע (לקוטי הרי"ם פרשמן ד"ה ועץ הכ') שהאדם צריך גם להזהר מענווה פסולה שלא במקומה, וכגון 'אם בא עני לאחד ומבקש לו טובה, משיבו מי אנוכי שאוכל לעשות לו טובה, הלא שפל אני ואינני מכובד כלל בעיני הבריות, ואף על פי שאם אחד יפגע בכבודו ירד עמו עד לחייו', ולכן מביא גם ארז וגם אזוב, שיחדיו יהיו תמים לעבודת הבורא ית"ש, ויש לבאר עוד ברמז הדבר.

בפרשת נגעי בתים אמרו חז"ל (ויקרא יז ו) והובא ברש"י (יד לד ד"ה ונמתי) שזוהי בשורה טובה שהנגעים באים בביתו של אדם, 'לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע נותן הכית ומוצאן'. והדבר אומר דרשני, 'וכי היה

ויצטרע, ויהיה מובדל ומפורסם לברו עד
שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא
הליצנות ולשון הרע הרע'.

למדנו מדברות קדשו, שענין הצרעת
המבואר בפרשתן אינו מדרכו של
עולם כמחלה מסוימת שיש עליה תרופות
שונות, אלא זהו נס ופלא מיוחד מהשי"ת
שרצה לזכות את עם ישראל ולעוררם על
תיקון המידות המגונות שלהם. וכל נגע מכל
מין וסוג מכון כנגד פגם וחסרון אחר,
וכשבא המצורע ועמד לפני הכהן, היה
מעוררו לתשובה ולתיקון הפגם שהביא עליו
את הנגע או הצרעת האלו. וכאשר האריך
בספר הקדמון עקידת יצחק (פרשת מזריע שער
ס) לבאר בהרחבה נגד איזה דבר מכוננים
כל הנגעים, יעויין בדבריו.

באמת מוכרחים לומר כן, שהרי אם היתה
הצרעת מחלה רגילה, היאך התרפא
האדם כמה שישב בצד מחוץ למחנה שבעה
או ארבעה עשר ימים, והרי 'דברים אלו הם
כפי הטבע נגדיים לרפואת סיבת הנגע
ואדרבא יולידו הנגע מחדש' [לשון האור
החיים הק' בריש פרשת מצורע (יד ד ד"ה עוד
נראה)]. ובהכרח שזהו ענין סגולי שלא כמקרה
העולם, שכאשר יחטא וידבר לשון הרע או
יתנאה על חברו יבואו עליו הנגעים כמבואר
בגמרא (ערכין טז). באריכות, וכאשר יתבודד
במחשבותיו לברו ויהרהר בתשובה ובתיקון

צריך הבורא יתברך אלו העצות כדי לתת
לישראל מטמוניות, כמו שמקשה השפת
אמת (מנורע מל"ט ד"ה צפסוק י). והוא ז"ל
מבאר שבאמת עיקר תכלית הדבר היתה כדי
שישברו בני ישראל את בתי הכנענים
שמלאים בטומאתם ובוזהמתם, אלא שמאת
ה' היתה שימצאו את המטמוניות 'כדי שלא
יהיו נפסדין בסתירת הבנין'.

'ונתתי נגע צרעת'

הצרעת היא אות ופלא

כתב הרמב"ם (טומאת צרעת פט"ז ה"י) בלשונו
הזהב: 'הצרעת הוא שם האמור
בשותפות כולל עניינים הרבה שאין דומין
זה לזה, שהרי לובן עור האדם קרוי צרעת,
ונפילת קצת שיער הראש או הזקן קרוי
צרעת, ושינוי עין הבגדים או הבתים קרוי
צרעת. וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים
שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו
ממנהגו של עולם אלא אות ופלא היה
בישראל כדי להזהירן מלשון הרע,
שהמספר בלשון הרע משתנות קירות
ביתו, אם חזר בו יטהר הבית, אם עמד
ברשעו עד שהותץ הבית משתנן כלי העור
שבביתו שהוא יושב ושובב עליהן, אם חזר
בו יטהרו, ואם עמד ברשעו עד שישרפו
משתנן הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו
ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו

האדם לאדם השלם בעל מידות טובות ומושלמות. ואם על ידי יגיעה ועבודה, לימוד והתבוננות בלימוד ספרי מוסר וחסידות העוסקים בענין הזה, ותפילה מעומקא דליבא.

כי אדם לעמל יולד'

תכלית האדם לעבוד על מידותיו

כאשר מדריכנו בזה בפרטיות הרה"ק הרה"א מליז'ענסק זי"ע בצעטיל קטן (אומ מ) וזה לשון קדשו: 'האדם לא נברא בעולם רק לשבר את הטבע, לכן יורו את עצמו לתקן מידותיו בשנת י"ח דווקא כמו שאבאר, כגון מי שנולד בטבע של עקשנות, ישבר את טבעו מ' יום רצופים לעשות דווקא להיפך ממה שיעלה במחשבתו. וכן מי שבטבע עצל ירגיל את עצמו מ' יום רצופים לעשות כל דבר בוריוות, הן בהולך לשכוב על מיטתו, הן לקום בבוקר ממשכבו, הן בוריוות לבישת בגדים ונמילת ידיים ולנקות את גופו, ולילך בוריוות לבית הכנסת תיכף אחר קומו מהספר וכיוצא בהן'.

'וכן מי שמטעו ביישן מהחלק של בושח רעה, ירגיל את עצמו מ' יום להתפלל דווקא בקול רם וכוח תנועת אבריו ולקיים (פסלים לה י) 'כל עצמותי תאמרנה', ולברך על התורה בקול רם, עד שיעזרוהו מן

מידותיו ומעשיו המקולקלים, או אז יתרפא מנגעו ומצערותו ויוכל להיטהר מכל וכל.

הלימוד הנחוץ מזה הוא, לכל ימעה האדם לחשוב ולומר, כפי המורגל היום בפי 'המבינים' בנפש האדם, שאם הוא נולד בטבע מסוים בתכונות נפשו, כגון שמטעו הוא נוח לכעוס וקשה לרצות או שנולד בטבע של עקשנות וכדומה לזה, אזי אין באפשרותו לתקן ולשנות את מידותיו וכך הוא ישאר עד יום מותו. ואם יש בזה הפרעה וסכנה לסביבה, יאמרו הם ברוב 'חכמתם' שיש לשמור מרחק ממנו ולא להתקרב לארבע אמותיו, אבל הוא לכשעצמו אינו אשם בדבר כלל ועיקר, שהרי כך הוא נולד ומה ביכולתו לעשות, הרי אלו הם מידותיו ותכונותיו.

הן אמנם שאצל אומות העולם נכון הוא הדבר, כי אכן מצד הסברא והטבע אין ביכולת האדם להשתנות ולהתהפך בדבר שהוא משורשי ויסודות נפשו, אמנם אצלנו עם בני ישראל אין זה כך כלל וכלל. שכן הבורא יתברך נתן לנו כוחות מיוחדים למעלה מן הטבע להתעלות ולהתעדרן, ולזכך ולתקן את המידות שאינם טובות שמושרשות בנו. אם על ידי לימוד ויגיעת התורה הקדושה אשר עליה אמרו חז"ל (פתיחתא דאליה רבתי 3) 'המאור שבה היה מחזירן למוטב', שביכולת התורה הק' לעשות את

השמים להסיר הבושה הרעה ממנו. ובן מי שאמרי פיו אינם עולים יפה ומסודר מחמת הרגל טבעו וכלי הדיבור שלו, ירגיל את עצמו מ' יום להטות אזנו להדיבורים היוצאים מאליו, הן במילי דעלמא והן במילי דשמיא הן בשעת לימוד, כי הרגל של כל דבר נעשה שלטון. ובן מי שטבעו אינו מתמיד בלימודו, ירגיל את עצמו גם כן מ' יום וילמוד יותר מהרגל שלו, ויסתכל בכל פעם קודם הלימוד בצעטיל קמן שלי. ומשם ואילך מן השמים יעזרוהו להיות מוסיף והולך בשבירת מדות הרעות עד תומם, עכ"ל.

במקום לקום ולנסוע עד לליז'ענסק כדי לזכות להתקשרות עם הרר"א זי"ע ולהשפעותיו העצומות, אפשר פשוט להתחזק בקיום דבריו הקדושים השווים לכל נפש מישראל, [כדאיתא (מאור עיני ישמעל לז' מס') שנת ד"ה אמר ריש לקיש נשם הצעש"ט הק' זי"ע] שהלימוד בתורת הצדיק וההליכה בדרכיו היא היא בחינת ההשתמחות הגבוהה ביותר]. באשר הוא לא מגביל את הדברים לדור מסוים או רק למו שנמצא בדרגה גבוהה ומיוחדת, אלא זוהי הדרכה ברורה ופרטית לכל אשר בשם ישראל יכונה. שכיון שאחרי הפעולות נמשכים הלבבות (ראה ספר הסיון פר' נא מנזוה טו), אזי אם יתמיד האדם בפרק זמן של ארבעים יום לעשות להיפך ממה שעולה ברצונו לפי מידותיו הטעונים תיקון, ויתגבר

כארי לעשות את המוטל עליו, משם ואילך מן השמים יעזרוהו לזכות לבוא לשלימותו ותיקונו בזה העולם ולהשלים את תפקידו ושליחותו שלזה נברא.

כנודע מה שמאריך בזה הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ה הלכה ג-ג) וכותב דברים ברורים בענין הזה, וזה לשונו: 'אל יעבור במחשבתך דבר זה שאומרים מפשי אומות העולם ורוב גולמי בני ישראל שהקב"ה גוזר על האדם מתחילת ברייתו להיות צדיק או רשע. אין הדבר כן, אלא כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבינו או רשע כירבעם או חכם או סכל או רחמן או אכזרי או כילי או שוע וכן שאר כל הדעות, ואין לו מי שיכפהו ולא גוזר עליו ולא מי שמושכו לאחד משני הדרכים, אלא הוא מעצמו ומדעתו נוטה לאי זו דרך שירצה. הוא שירמיהו אמר (איכה ג' לט) 'מפי עליון לא תצא הרעות והטוב', כלומר אין הבורא גוזר על האדם להיות טוב ולא להיות רע, וביון שכן הוא נמצא זה החוטא הוא הפסיד את עצמו, ולפיכך ראוי לו לבכות ולקונן על חטאיו ועל מה שעשה לנפשו וגמלה רעה, הוא שכתוב אחריו (ס' פסוק לט) 'מה יתאוונן אדם חי' וגו', וחזר ואמר הואיל ורשותנו בידינו ומדעתנו עשינו כל הרעות ראוי לנו לחזור בתשובה ולעזוב רשענו, שהרשות עתה בידינו הוא שכתוב אחריו (פסוק מ) 'נחפשה דרכינו

ונחקורה ונשובה' וגו', ודבר זה עיקר גדול
הוא והוא עמוד התורה והמצווה'.

נפלאים הם דבריו של הישמה משה וי"ע
(פר' בראשית ד"ה ויאמר אלוקים נעשה)
בענין הזה, שמפרש בזה את לשון הכתוב
(בראשית 6 כו) 'ויאמר אלוקים נעשה אדם
בצלמנו כדמותנו', ולכאורה קשה למה אמר
'נעשה' בלשון רבים (ועי' שם בראשית ד"ה נעשה
דס). ומבאר הישמה משה שלשון 'עשיה'
שייך דווקא כשהפעולה באה אל תכליתה
ושלימותה, והנה בעוד שבשאר כל הנבראים
מיד בשעה שנבראו היו בשלימותם
ובתכליתם, לא כן הוא אצל האדם, שנברא
דווקא באופן שעליו לעמוד ולהתייגע רבות
בשנים כדי לבוא לשלימותו ותיקונו. ולכן
כתיב בלשון רבים 'נעשה אדם' דייקא, כי
אכן יש לאדם עצמו גם כן חלק בבריאתו
ובתכלית עשייתו, והוא נעשה שותף בביכול
עם הקב"ה במעשה יצירתו, וכמאמר ז"ל
(ויקרא ר' לה ז) 'הריני מעלה עליכם כאלו עשיתם
עצמכם', עכת"ד.

'שנראה כל אחד מעלת חבריו' העבודה לראות רק את המעלות

על כל פנים מפרשתא דא אוליפנא רוא
דחכמתא שבידו של כל איש ישראל
להשתנות מן הקצה אל הקצה, ויכול הוא
לשנות אף את מידות ותכונות נפשו. ומבשרי

אחזה אלוך, שכמו בגשמיות יש בזה חילוק
עצום בין אדם לבהמה, שאם אצל הבהמה
אמרו חז"ל (ב"ק סה:) 'שור בן יומו קרוי שור',
ומיד כמה שעות אחר שנולד הוא נראה
כשור מגודל ולא חסר לו כמעט כלום כדי
להיות כאביו ואימו, לא כן אצל האדם,
שדרך ארוכה וקשה עומדת בפניו מאז
שנולד עד שיהיה כאדם מגודל ומושלם, וזמן
רב לוקח עד שמתחיל לזחול ואחר כך
להתיישב ולעמוד, ואחר כך ללכת קמעה
וכו' כנודע לכל. וכמו כן ברוחניות יש לו דרך
ארוכה לזכות לבוא לשלימותו הנרצה, ואל
לו להתרפות ולומר שכמו שנולד כן ישאר
כל ימיו, כפי שבגשמיות הוא מבין שהוא
יכול וצריך להתקדם ולהתעלות ולא
להישאר באותו המצב שבו הגיע לזה העולם.

אחד מהשורשים העיקריים הגורמים
לאדם את התנהגותו שאינה טובה
בענייניו בין אדם לחברו, הוא צרות העין
שיש לו בחברו, ואמרו חז"ל (ערכין סט)
שהצרת באה על עון צרות העין, והיינו
שאינו יכול לראות את מעלותיו של השני
והוא רק רואה את חסרונותיו ואת
פחיתותו, וכשרואה הוא שלחברו יש
דברים מסוימים שלו עצמו אין, ברוחניות
או בגשמיות, וכגון אם רואה שחברו זוכה
למדרגות נפלאות ונשגבות בתורה
ובעבודת ה', מיד חושב במחשבתו

'והאיש משה עניו מאוד' **עניוונתם ושפלותם של הצדיקים**

כך היתה ההנהגה אצל כל הצדיקי אמת שהשפילו את עצמם בשפלות נוראה ובענווה נמוכה עד קצה האחרון, ולא עלתה על דעתם שיש להם איזה מעלה מצד עצמם, ואילו על האחרים חשבו ודיברו רק טוב, והיו באמת סמוכים ובטוחים שכולם יותר חשובים ויותר טובים גדולים מהם. וכגון מה שמעיד הרה"ק ר' משה מסאמבור זי"ע [שהיום בלילה (ו' סיון) חל יומא דהילולא קדישא דיליה] אחיו של רביה"ק העמרת צבי מזידיטשוב זי"ע בספרו 'תפילה למשה' (פרשת פקודי ד"ה וכלשר פעם) על רבו הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע שאמר לו 'באים אצלי בני אדם במרה שחורה ובנסעם מאיתי מאורים [-מאירים], ועם שאני בעצמי ר"ל מרה וחור ואמר שחר' [-מלשון שחרות] ואינני מאיר. והשבתי לו אע"ג דאיהו בתר עליון אוכים הוא לגבי עילת העילות (מיקו" קלה:), וכאשר שמע החזיר פניו מעט בדרכו בענוונותו תמיד כשהיו משבחין אותו'.

עוד כותב שם (ד"ה ס"י הסודש הזה) שהרבי מלובלין השפיל פעם את עצמו ואמר: 'ודע אני שמאה בני אדם היו נשבעים בעדי שאני טוב אך בעולם עליון לא ישאלו רק אותי בעצמי ואצטרך להגיד האמת'.

שכנראה אין תוכו כברו ובאמת אינו עושה זאת באמת ובפנימיות, או שהוא סתם מגזים וטועה בדרכי עבודתו, וכדומה. וכל מחשבות אלו הם מצד המידה הרעה והמגונה של צרות עין, דהיינו שהוא אינו מסוגל להניח את דעתו ולהסכים שלחברו יש משהו יותר ממנו. ומוזה מגיע לידי מזה ומריבה עמו ולכעס וקפדנות עליו, וכך יכולים להשתלשל מזה תוצאות קשות ונוראות ואיסורים חמורים, כל זאת מחמת שחושב שהוא ואין בלתו ומי ידמה לו.

על זאת מתחנן הרה"ק הרר"א מליז'ענסק זי"ע בתפילתו: 'אדרבא תן בליבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם', והיינו שיש להתפלל ולשאוף שנוכה לראות רק את הטוב של השני, ולא להתקנא בו ולהצר את צעדיו. וכאשר ביאר הבעש"ט הק' זי"ע (בעש"ט עה"ט פר' בראשית אות קכו) במאמר המושנה (נגעים פ"ב מ"ה) 'כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו, שכל הנגעים והחסרונות שרואה האדם בחוץ, זה נמשך מנגעי עצמו, וכמו שאמרו בגמרא (קידושין ע.) שכל הפוסל במומו פוסל. וממילא לא מיבעיא שלא עושה האדם עסק מהחסרונות שחושב ומדמה שיש לחברו, אלא אדרבא הוא מבין שזה רק מראה על חסרונותיו שלו, והוא משתדל ומנסה לתקנם.

ועל זה כותב הרה"ק מסאמבור: 'ואני השפל עמדתי על רגלי והעזתי פני ואמרתי רבי רבי עולם עליון הוא עלמא דקשוט שם יאמר רבי האמת שהוא צדיק, ונח מעט והשיב בענוותנותו, ר' משה איני בטוח יותר רק כשיבוא משפטי לפני בורא כל עולמים בעצמו, מחמת שהוא רחום ירחם עלי, אך לא לפני בית דין של מעלה שלא יוותרו'.

ע"ז זה הדרך ביאר רביה"ק מקאמארנא זי"ע [שהשבוע (י' א"י) חל יומא דהילולא קדישא דיליה] בספרו נוצר חסד עמ"ס אבות (פ"ג מ"ג ד"ה א"י) את דברי המשנה (ס"ט) 'רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם', ומביא מה שמבאר הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע בדברי חז"ל האלו, שהצדיק האמיתי יודע ומאמין שכל עבודה של כל אדם חשובה ומרוצה לפני השי"ת, ואף שיש הרבה דרכים ומהלכים בעבודת השם, האחד לומד זוהר וקבלה והשני גמרא תוספות, זה משקיע יותר בלימוד התורה הק' ורעהו בעבודת התפילה, וכדומה לזה. ואם חברו עוסק בעבודתו בדברים אחרים ממנו, הוא מבין אל נכון שזהו מפני שהוא עצמו לא זכה עדיין להגיע לדרגה גבוהה כזאת ולעסוק בעניינים אלו. וזה שאמר כאן התנא שהדרך הנכונה בעבודתו ית"ש היא, שקודם כל ילך

האדם בדרך שהוא מבין שהיא תפארת להשי"ת ועושה בה נחת רוח לבורא יתברך 'כי זה שרשו ותיקונו', ומצד שני לא יזלזל בתהגת חברו אלא יאמר 'אני איני ראוי להנהגה קדושה כזאת שנוהג בה חברי', ונמצא שמעשה חברו תפארת לו והוא מעריך את מעשיו, עכ"ד.

נמצא שהצרעת שהיא תוצאה של הצרות עין כנ"ל, יכולה להתרפאות על ידי שהמצורע מתבונן בנפשו ופועל בעצמו שלא יביט על חברו בצרות עין, ולא כמחשבות השמות וההבל שאי אפשר לשנות את המידות והתכונות שנוולד ונברא איתם, כי לנו בני קל חי יש כוחות מיוחדים ושמיימיים להתעלות ולעמול על תיקון המידות, ולעלות ממדרגה למדרגה בסולם העולה בית קל. ויש לזכור תמיד שבידינו הדבר ואין זה לאחר יאוש ח"ו, שכן יש בכוח כל איש ישראל להשתנות ולהתהפך מן הקצה אל הקצה בכל המידות והתכונות, ולהיות אדם השלם בכל מכל כל.

'זאת תהיה תורת המצורע'

הלימודים בזה מדיני הצרעת

בזה יובן אל נכון למה דינו של המצורע נמסר דווקא בידי הכהן, וכמו שכתב רש"י (יג ז ד"ה א"י) 'גזירת הכתוב היא שאין מומאת נגעים וטהרתן אלא על פי כהן',

וקונסה) שלפי שאסורה בהנאה (קידושין מ). יש לו לקבורה מיד כדי שלא יחשדוהו שהולך לאוכלה. ובדרך המוסר יש לבאר שנתחכמה התורה בכאן לעורר את המצורע שהעולם הזה הוא עולם חולף עובר ופרוזדור ועראי ממש, וממילא אין בכלל זמן להתעסק ולחשוב על חסרונותיו של השני, כי הזמן קצר והמלאכה מרובה לחטוף עוד ועוד תורה ומצוות.

כֵּן מביא דווקא ציפורים, לרמוז על מה שאמרו במדרש (תנחומא ויחי ב) על הפסוק (תהלים) 'מינו כצל עובר', ודרשו: 'הלואי כצילו של כותל או כצל האילן, אלא כצילו של עוף' שפורח והולך מיד. ומהאי טעמא נמי קברו את הציפור השחוסה בפניו, להזכיר לו את יום המיתה והקבורה, שאז 'אין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד' (אבות פ"ו מ"ט), וממילא אין שום מקום להיות נטרד במעשי השני ולהתגאות עליו. ונמצא ששתי הציפורים מרמזים על שתי העניינים האלו, הציפור החיה שפורחת ומתעופפת על פני השדה מזכירה לו שימיו חולפים כצל ציפור, והציפור השחוסה שנקברת בפניו מעוררת אותו לזכור את יום מיתתו וקבורתו.

ממילא מובן שעליו להביא גם עץ ארז וגם שני תולעת ואזוב, שכן אין

ובפרט שהכתוב מדגיש (ס) שהצורע יבוא 'אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים', והיינו שיש לזה שייכות מיוחדת לאהרן דווקא. ולדברינו לעיל, שענין טהרתו של המנוגע הוא לעבוד על מידותיו להיות עם עין טובה ורוח נמוכה, יובן מאוד הענין. שהרי כל מי שיש בו מידות אלו הוא מתלמידיו של אהרן הכהן כמאמר חז"ל במשנה (אבות פ"ב מ"ג) שאמרו 'הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות'. כי אהרן הוא זה שהתייחד במידות של 'אוהב שלום ורודף שלום', עד שהעידה התורה עליו שאף שמשוה רבינו נבחר להיות הנביא והשליח לגאול את ישראל ממצרים, מכל מקום לא נתקנא באחיו בכהוא זה, אלא 'וראך ושמח בליבו' (שמות יד יד), וזוהי דרגה מופלאה של 'נראה מעלת חברינו' ועין טובה. וממילא מובן שטהרת המצורע תלויה ועומדת דייקא בידיו של אהרן הכהן או בניו שירשו את כוחו זה, שהם ילמדוהו להיות עם מידות אלו ולהיזהר מצרות העין והקנאה שהם הגורמות את הנגעים.

כֵּן נבוא לבאר למה בטהרתו הוצרך המצורע להביא שתי ציפורים שהאחת נשחטת והשניה נשארת חיה, ובהקדם מה שאמרו במשנה (נגעים פ"ד מ"ב) שאחר ששוחט את הציפור האחת 'חפר וקברה בפניו', וביאר בתוספות יו"ט (ד"ה

התכלית שיחשוב וידמה בדעתו שאמנם הוא אכן שפל ונבזה, אבל גם חברו נמצא באותה מדרגה, אלא עליו לדעת שהוא אינו נחשב לכולם ואילו חברו הוא גדול ונכבד במעלה עד למאוד. וכמאמרו של הרבי מלובלין המובא לעיל שעל האדם להכיר בזה שעבודתו של השני היא בדרגה יותר גבוהה מאשר עבודתו שלו, וזהו בדיוק להיפך מצרות העין וההיפך של 'נראה מעלת חברינו' שגרמו למצורע שהצרעת תדבק בו וכנ"ל.

הרה"ק האמרי יוסף זי"ע [שהיום בלילה ו']
 (י"ר) חל יומא דהילולא קדישא דיליה]
 מביא בספרו (פרשת שופטים ד"ה נגעי צגדים) לבאר למה התורה נקמה קודם דיני נגעים אדם ולאחריו דיני נגעי בגדים ולבסוף נגעי בתים, וכמו שהקשינו לעיל. ומיישב על פי דברי הקהלת יעקב (עין צמגיד מיםרים לנ"י פרשת תזריע מהדו"ק ד"ה אצל רחל, שכתב כן) שנגע האדם הוא פגם בבחינת הנשמה, נגעי הבגדים הם כנגד בחינת הרוח, ואילו הנגעים בבתים הם פגמים בבחינת הנפש. ולכן פתחה התורה בנגעי בגדים, שכן הפגם שהמצורע עושה פוגם בראש ובראשונה בבחינת הנשמה, שהיא הדרגה הכי גבוהה ועדינה וקדושה, עד שכל פגם ונדנוד קל של עוון כבר עושה בה רושם, ונמצא שבסדר הפגמים קודם נגע האדם לשאר הנגעים, עכת"ד.

ולפי דרכינו למדנו שנגעי הבתים מכוונים כנגד בחינת הנפש שהיא הדרגה הפחותה ביותר שיש בנשמת היהודי, וממילא לכן ציוותה התורה שינתן את הבית אשר בו הנגע, המרמז על האדם הפחות והירוד, ויווכח לראות שתחת הנגע והחיסרון שחשב שיש באדם הזה, מסתתר מטמון ואוצר רב וגדול. ובוה ישכיל להבין שלא כדבריו כן הוא, כי באמת בכל איש ישראל נמצאים וחבויים מעלות ואוצרות נפלאים, וגם כשהוא רואה את נגעיו וחסרונותיו, ידע נאמנה שבאמת תחת הכל מסתתרים דברים נפלאים, וזה יעוררו לבלתי עשות כמעשהו כבראשונה ולהביט בזולתו ובהתנשאות אפילו על פשוטי העם בחינת הנפש.

והנה בספה"ק דרך פיקודיך (מ"ע ז' - מילה חלק המעשה אורח) מביא בשם המהר"ם חאגיז (אלה המצוות פרשת לך מ"ע ז') והחינוך (פרי צדק מנחה ז'), שפירשו את טעם הדבר שלא נולד האדם מהול אלא 'נצטווה להשלים תיקון גופו על ידי האדם', שזה בא להורות לאדם 'דכמו שלימות צורת גופו נשלם על ידי האדם, כן שלימות צורת נפשו הוא על ידי האדם בבחירתו'. ומעתה מוכן היטב למה הקדימה התורה לפרשת הנגעים את פרשת 'אשה כי תזריע' וכתבה שם את הציווי של המילה, שזה מראה לאיש הישראלי את היסוד הנ"ל, שבכוחו וביכולתו לשנות את

לכל המדרגות ולכל המעלות טובות יותר מבגאולת מצרים כי יהיה יציאת מצרים מפל כמאמרם ז"ל' (נרכות י:), וברגע קטון יתהפך הכל לששון ולשמחה לישועה ולנחמה.

וזוה כדוגמת המצורע שבא אל הכהן ונטהר בזה, וכמו כן אנו עם בני ישראל שנמצאים בגלות בדר כמו המצורע, מיד 'ביום טהרתו' המרמז על זמן הגאולה העתידה, נבוא אל הכהן הוא הקדוש ברוך הוא, כמו שאמרו בגמרא (סנהדרין לט.). 'אלוקיכם כהן הוא', עכת"ד. וזהו חיוזק נפלא ועצום לנו עיפי הגלות המר הזה, שאף על פי שכעת איננו רואים שום רמז וסימן לגאולה, ואדרבא הגלות מתגבר עלינו ביתר תוקף ועוז מיום ליום בלא שום הארת פנים, ואין איתנו יודע עד מה, מכל מקום עלינו להתחזק ולדעת שהשי"ת לא שכח מאיתנו ח"ו, אלא אנו מאמינים בני מאמינים שהגאולה בוא תבוא ברגע אחד וגם בלי שום סימן מקודם.

בפרט אמורים הדברים ביום זה כשאנחנו עומדים ביום ה' אייר, בו הוקם ונוסד שלטון הרשע והכפירה בארץ הקודש לפני שבעים ושבעה שנים ל"ע, ומי האמין שהקליפה הנוראה הזאת תתקיים ותעמוד בחוזה ובע"ז כל כך הרבה שנים, מוטל עלינו להתחזק ולא לחתיאש מהגאולה ומהכנעת כוחות

עצמו ואת מידותיו ולהגיע לשלימות נפשו כמו שרואים במצוות מילה, וממילא שפיר יכול הוא גם להתרפאות מצרעתו ע"י שיתקן ויעמול על מידותיו המגוננות ויהפוך את תכונות נפשו לטובים ולמתוקנים.

'פתאום יבוא אל היכלו' הגאולה העתידה תבוא ברגע אחד

השבוע (י"א אדר) יחול יומא דהילולא קדישא של הרה"ק מראפשיין זי"ע, ובספרו הקדוש זרע קודש [שמלא וגדוש בדברי חיוזק השווים לכל נפש המפחים טללי תחייה בעצמות היבשות ומלהיבים את האדם בהתחזקות ובהתחדשות] בפרשת מצורע (ד"ה ואם טהרה), כותב חיוזק נפלא, ותו"ד שהגלות המר הזה נרמזת בענין המצורע, שעליו נאמר 'בדד ישב' (יג מו), וגם אנו בגלותנו שרויים במצב של 'איכה ישבה בדד העיר רבתי עם' (א"ה א ב). ומבאר שכמו בגלות מצרים ברגע אחד יצאנו מאפילה לאור גדול, והשי"ת ברוב רחמיו וחסדיו גאל אותנו מכור הברזל ומטומאת מצרים וזיכנו לבוא למדרגות נשגבות של גילוי שכינה וקבלת התורה במהרה. אזי ככל המחזה הזה יתרחש בקרוב בימינו כשפתאום יבוא אל היכלו הארון ה' ויגאלנו מהבור גלות החשך שבו אנו נמצאים זה קרוב לאלפיים שנה, והוא 'עתיד להעלות אותנו תיכף ומיד ברגע הגאולה

יעזור השי"ת שנזכה אכן להתחזק ולהתעלות בתיקון המידות ובהתעלות לראות את מעלותיו וחלקיו הטובים של השני, ובפרט בימי ספירת העומר המיוחדים ומיועדים לתיקון המידות, וזוה נזכה לחיות טפה וטפחיים מעל גבי הקרקע, ולהשלים את תכליתנו ותפקידנו בעולם מתוך שמחה וחדווה ומנוחת הנפש. ובמהרה נזכה שיתבטלו כל כוחות הרשע והסט"א מכל וכל, ומתוך הרחבת הדעת ושפע רב, חיי בני ומוזני רוויחי, שידוכים טובים ונחת דקדושה, נזכה להתגלות הנאולה וביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

הרע והטומאה. אדרבא, כשאנו רואים כעת כמה גדלה כוח הקליפה, עד שהם אוזרים עוז ותעצומות לגזור עלינו גזירות קשות של שמד נורא שמעולם לא העזו לעשות כן, זה מראה לנו בבירור שהקליפה יודעת שזמנה תם ונגמר, והיא עומדת בקרוב ממש לעבור מן העולם בקיום הייעוד של 'כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ', ולכן מנסה היא ברגעיה האחרונים לנצל את כל כוחותיה ויכולותיה ולעשות כל מה שבידה לעשות, כפי שניבאו צדיקי קמאי שכך יהיה קודם ביאת הנואל.

יומא דהילולא

סיפורי צדיקים לפני ברכת המזון

הרה"ק האמרי יוסף מספינקא זי"ע – ו' איר תרס"ט

‘וגילו ברעדה’ ♦ ‘תיקונים יקרים מפנינים’ ♦ ‘השיר יהיה לכם’

היום בלילה (ו' ט"ז) הוא יומא דהילולא קדישא של הרה"ק האמרי יוסף זי"ע.

‘וגילו ברעדה’

האמרי יוסף היה תלמיד מובהק של רביה"ק מהרי"א מזידיטשוב זי"ע, ואחר פטירתו בשנת תרל"ג, החל לנסוע אל הרה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע. ומסופר, שכאשר בא האמרי יוסף לציאנז בפעם הראשונה אחר פטירת רבו, אמר לו הרה"ק מצאנז שלאחר הסתלקותו של רבו הרה"ק מראפשיץ זי"ע התחיל הוא לנסוע אל הרה"ק העטרת צבי מזידיטשוב זי"ע, וכאשר הגיע אליו אמר לו שהן אמנם הוא שמח מאוד שהרה"ק מצאנז הגיע אליו כעת, אבל מצד שני כשהוא שם אל ליבו את סיבת הדבר שהוא בא לכאן, ליבו נשבר ונקרע בקרבו. והפטיר הרה"ק מצאנז ואמר להאמרי יוסף, שכן הוא הדבר כעת כשהוא בא לפניו.

‘תיקונים יקרים מפנינים’

פעם אחת, כשנכנס ובא האמרי יוסף אל חדרו של הרה"ק מצאנז, שאל אותו הדברי חיים אם הוא לומד בחודש אלול תיקוני זוהר כמנהג ותיקין, השיב הרה"ק מספינקא בחיוב. חזר הדברי חיים ושאל אותו, אם הביא אתו לפה את ספר תיקונים שלו, וביקש ממנו להביא אותו אליו. מיד הלך האמרי יוסף והביא את ספרו שלו. קם הרה"ק מצאנז

והוציא מארון הספרים את ספר התיקוני זוהר שלו, שהיה בלוי וקרוע מאוד מרוב יושנו והשימוש בו, ושאל אותו האם הוא מסכים להחליף עמו את ספר התיקונים שלו, שכן הספר שהיה תחת ידיו קרוע מאוד וקשה לו ללמוד בזה.

מובן שהאמרי יוסף הסכים מיד והחליפו את הספרים זה בזה, והיה ספר 'תיקוני זוהר' זה שקיבל מידי מרן הדברי חיים חביב על הרה"ק מספינקא עד מאוד, והיה שומר עליו מכל משמר עד סוף ימיו. מסופר שבין הדפים של התיקוני זוהר מצא כמה שערות מן הדיקנא קדישא של מרן הדברי חיים ושמח בזה מאוד. כעבור מספר שנים, עם הסתלקותו של הרה"ק מצאנז, נעלמו באורח פלא כל אותן שערות.

'השיר יהיה לכם'

הניגון שזימרנו קודם באמירת 'ברכי נפשי' מקורו טהור מהרה"ק האמרי יוסף ששמע אותו בהיותו פעם אצל הרה"ק מצאנז שביקש מהרה"ח ר' אביש מאיר ז"ל [שהיה הבעל מנגן בצאנז] שיזמר ויחבר ניגון על 'כל מקדש', ומני אז שינה האמרי יוסף את מנהגו לומר את 'כל מקדש' באמירה בעלמא כמנהג רבו, והתחיל לזמרו בניגון הזה ששמע בצאנז.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

לרבים השואלים ומבקשים להצטרף וליטול חלק ונחלה בהרצת
והפצת אור וחיוק האמונה ולנצור אמונת אומן ובמחון
בליבות ישראל ע"י השתתפות בהוצאת הדב"ק

הננו באפשרויות התרומות וההנצחות כדלהלן:

השתתפות בגליון

200 ש"ח

הנצחת גליון

450 ש"ח

פטרון חודש

1500 ש"ח

פטרון השנה

1000 ש"ח * 12

ומאחר וקופת המערכת בגירעון גדול פונים אנו בזה לכל אחד ואחד
המקבל איזה תועלת ותועלות מגליונות אלו לבוא לקחת
חלק ושותפות בהפצת דברי תורה ואמונה

וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים, בכפל כפליים, במלוא חפניים,
מנה אחת אפיים, ברוחניות וגשמיות מטל השמים ומתנובת כפיים,
בימינה אורך ימים ושנות חיים, ובשמאלה עושר וכבוד מקל חי וקיים,
ונצ"ר אמוני"ם יאכל פריה ארץ נחלי מים, ויקייו בו
פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמוני"ם

להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058.32.94.976

עולו ואת כנשו
להלולא דבר יוחאי

מעמד ההדלקה

לכבוד הזנא האלוקי
דבי שמעון בר יוחאי

בראשות כ"ק רבינו אב"ד שליט"א

תתקיים אי"ה
בליל שישי פד' אמוד

בשעה 9:30

ע"פ רחבת בית מדרשינו

מיד לאחמ"כ תתקיים
סעודת הילולא דבתי
בהיכל בית המדרש

מיני מתיקה לילדי החמד
בסיום הריקודים

הוא ימליץ טוב בעדנו אדונו בר יוראי

**ואלו יעמדו על הברכה ידידנו הנכבדים הע"י
שנרבה לבם לקחת חלק בהוצאות הגליון לזיכוי הרבים**

הרה"ג ר' שמשון גובנער שליט"א

לברכה והצלחה וס"ד בכל העניינים

**זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב
מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה**

הרה"ג ר' ירמיה קלמן שליט"א

**לדגל הכנס בנו הבה"ח חיים גי"ו
לעול תורה ומצוות**

**זכות הרבים תעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב
מתוך אמונה ושמחה וכל טוב סלה**

**להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058.32.94.976**